

DET UNIVERSELLE RETFÆRDIGHEDENS HUS

Oktober 1985

Til verdens folk

Den store fred, som engagerede mennesker gennem århundreder har rettet deres hjerter mod, hvorom seere og digtere i utallige generationer har udtrykt deres visioner, og som menneskehedens hellige skrifter op gennem tiden konstant har indeholdt et løfte om, er nu endelig inden for nationernes rækkevidde. For første gang i historien er det muligt for alle i ét perspektiv at få et overblik over hele kloden med alle dens utallige forskelligartede folkeslag. Verdensfred er ikke kun mulig, men uundgåelig. Det er den næste fase i denne klodes udvikling - med en stor tænkens ord "menneskehedens globalisering."

Om freden først skal nås efter ufattelige rædsler udløst af menneskehedens stædige klamren sig til gamle adfærdsmønstre, eller om den skal omfavnes nu ved en viljesakt efter rådslagning mellem nationerne, er det valg, som alle Jordens beboere, stilles overfor. På dette kritiske tidspunkt, hvor de uløselige problemer, som nationerne står overfor, er blevet smeltet sammen til en fælles bekymring for hele verden, ville det være skrupelløst uansvarligt ikke at dæmme op for konflikt og kaos.

Blandt de gunstige tegn er den stadigt voksende styrke af de skridt mod verdensorden, der blev taget i begyndelsen af dette århundrede med oprettelsen af Folkeforbundet, efterfulgt af den mere bredt funderede organisation, De Forenede Nationer, at der siden Anden Verdenskrig er opnået uafhængighed for størstedelen af alle nationer på Jorden, hvilket indikerer afslutningen på processen med nationsopbygning, samt at disse nye nationer samarbejder med de ældre i spørgsmål af fælles interesse, og den deraf følgende enorme stigning i samarbejdet mellem hidtil isolerede og indbyrdes fjendtlige folk og grupper omkring internationale projekter inden for de videnskabelige, uddannelsesmæssige, juridiske, økonomiske og kulturelle områder. Hertil kommer, at der i de seneste årtier er opstået et hidtil uset antal internationale humanitære organisationer, en spredning af kvinde- og ungdomsbevægelser, der kræver en ende på krig, samt spontant opståede, voksende netværk af almindelige mennesker, der søger forståelse gennem personlig samtale.

De videnskabelige og teknologiske fremskridt, der sker i dette usædvanligt velsignede århundrede, varsler en stor fremgang for klodens samfundsudvikling og viser, hvordan menneskehedens praktiske problemer kan løses. De giver faktisk selve værktøjerne til at administrere det komplekse liv i en forenet verden. Alligevel er der stadig barrierer. Tvivl, misforståelser, fordomme, mistænksomhed og snæver egeninteresse plager nationer og folk i deres forhold til hinanden.

Det er ud fra en dyb åndelig og moralsk pligtfølelse, at vi i dette oplagte øjeblik føler os tilskyndet til at henlede jeres opmærksomhed på de gennemgribende indsigter, som Bahá'u'lláh, Grundlæggeren af Bahá'í Troen, hvis Forvaltere vi er, der først formidledes til menneskehedens herskere for mere end et århundrede siden.

“Desværre blæser fortvivlelsens vinde”, skrev Bahá'u'lláh, “fra alle retninger, og striden, der deler og hjemsøger den menneskelige race, øges dagligt. Tegnene på nært forestående krampetrækninger og kaos kan nu skelnes, eftersom den nugældende orden fremstår som værende sørgeligt mangelfuld.” Denne profetiske vurdering er i rigt mål blevet bekræftet af menneskehedens fælles erfaringer. Mangler i den herskende orden er iøjnefaldende set ud fra, at suveræne stater, der er organiseret i De Forenede Stater er ude af stand til at uddrive krigens spøgelse, det truende sammenbrud af den internationale økonomiske orden, udbredelsen af anarki og terrorisme og de intense lidelser, som disse og andre plager påfører stadig flere millioner. Ja, aggression og konflikt er i den grad kommet til at præge vores samfundsmæssige, økonomiske og religiøse systemer, at mange er bukket under for det synspunkt, at en sådan adfærd er iboende i den menneskelige natur og derfor uudryddelig.

Med forankring i dette synspunkt har der udviklet sig en lammende modsigelse i menneskelige forhold. På den ene side proklamerer folk fra alle nationer ikke bare deres vilje til, men også deres længsel efter fred og ro, efter en afslutning på de rystende bekymringer, der plager deres daglige liv. På den anden side giver man ukritisk sin tilslutning til påstanden om, at mennesker er uforbederligt egoistiske og aggressive og derfor ude af stand til at opbygge et samfundssystem, der på samme tid er progressivt og fredeligt, dynamisk og harmonisk, et system, der giver frit spil til individuel kreativitet og initiativ, men som er baseret på samarbejde og gensidighed.

Efterhånden som behovet for fred bliver mere presserende, kræver denne grundlæggende modsigelse, som hindrer dens virkeliggørelse, en revurdering af de antagelser, som det almindeligt udbredte syn på menneskehedens historiske situation er baseret på. En nøgtern undersøgelse viser, at en sådan adfærd langt fra at udtrykke menneskets sande natur er en forvrængning af den menneskelige ånd. Tilfredsstillelse i så henseende vil gøre det muligt for alle mennesker at sætte gang i konstruktive samfunds kræfter, som, fordi de stemmer overens med den menneskelige natur, vil fremme samklang og samarbejde i stedet for krig og splittelse.

At vælge en sådan kurs er ikke at fornægte menneskehedens fortid, men at forstå den. Bahá'í Troen betragter den nuværende forvirring og katastrofale tilstand i menneskelige anliggender i verden som en naturlig fase i en organisk proces, der i sidste instans og uimodståeligt fører til menneskehedens forening i én samfundsorden, hvis grænser er klodens. Menneskeslægten har som en særskilt, organisk enhed gennemgået udviklingsstadier, der svarer til spædbarns- og barndomsstadierne i de enkelte medlemmers liv og befinder sig nu i den kulminerende periode af sin turbulente ungdom og nærmer sig sin længe ventede myndighedsalder.

En oprigtig erkendelse af, at fordomme, krig og udnyttelse har været udtryk for umodne stadier i en omfattende historisk proces, og at menneskeheden i dag oplever det uundgåelige kaos, der markerer dens kollektive myndighedsalder, er ikke en grund til fortvivlelse, men en

forudsætning for at påtage sig den enorme opgave at opbygge en fredelig verden. At en sådan opgave er mulig, at de nødvendige konstruktive kræfter virkelig eksisterer, at forenende samfundsstrukturer kan opbygges, er det tema, I opfordres til at undersøge.

Uanset de lidelser og det kaos de umiddelbart forestående år måtte byde på, uanset hvor mørke de umiddelbare omstændigheder er, tror Bahá'í samfundet på, at menneskeheden kan møde denne største prøvelse med tillid til dens endelige resultat. Langt fra at varsle enden på civilisationen vil de krampagtige forandringer, som menneskeheden stadig hurtigere drives hen imod, tjene til at frigøre de "potentialer, der er iboende menneskets stade" og afsløre "det fulde mål af hans skæbne på Jorden, hans virkeligheds medfødte fortræffelighed."

I

De evner, der adskiller menneskeslægten fra alle andre former for liv, sammenfattes i det, der kaldes menneskeånden; intellektet er dens væsentligste egenskab. Disse evner har gjort det muligt for menneskeheden at skabe civilisationer og opnå materiel fremgang. Men sådanne præstationer alene har aldrig tilfredsstillet denne menneskeånd, hvis mystiske natur hælder mod det grænseoverskridende, en stræben mod et usynligt rige, mod den ultimative virkelighed, den uerkendelige essens af essenser, der kaldes Gud. De religioner, der blev givet menneskeheden af en række åndelige lys, har været det primære bindeled mellem menneskeheden og denne ultimative virkelighed og har hærdet og forfinet menneskehedens evne til at opnå åndelige sejre sammen med samfundsmæssige fremskridt.

Intet seriøst forsøg på at rette op på menneskelige forhold og opnå verdensfred kan se bort fra religion. Menneskets forståelse og udøvelse af religion er væsentlige bestanddele af vores historie. En fremtrædende historiker beskrev religion som en "egenskab i menneskets natur." At fordrejning af denne egenskab har bidraget til en stor del af forvirringen i samfundet og konflikterne hos og mellem personer kan næppe benægtes. Men ej heller kan en retfærdig iagttagelse se bort fra den altoverskyggende indflydelse, som religion har øvet på civilisationens afgørende udtryk. Desuden er dens uundværlighed for samfundsordenen gentagne gange blevet bevist af dens direkte virkning på love og moral.

Bahá'u'lláh skrev om religion som en social kraft: "Religion er det største af alle midler til at skabe orden i verden og til fredelig tilfredshed for alle, der bebor den." Med henvisning til religionens formørkelse eller fordærv skrev Han: "Skulle religionens lys blive formørket, vil kaos og forvirring følge efter, og lysene fra ærlighed, retfærdighed, ro og fred vil ophøre med at skinne." I en opregning af sådanne konsekvenser påpeger bahá'í skrifterne, at "fordærvelse af den menneskelige natur, fornedrelse af den menneskelige adfærd, undergravning og opløsning af de menneskelige institutioner viser sig under sådanne omstændigheder i deres værste og mest frastødende træk. Menneskets karakter fornedres, tilliden rystes, disciplinens nerver slækkes, den menneskelige samvittigheds stemme forstummer, følelse af anstændighed og skam tilsløres, begreber som pligt, solidaritet, gensidighed og loyalitet forvrænges, og selve følelsen af fred, glæde og håb slukkes gradvist."

Hvis menneskeheden derfor er nået til et punkt med lammende konflikt, må den rette blikket mod sig selv, mod sin egen forsømmelighed, på de lokkende stemmer, den har lyttet til, for at finde kilden til de misforståelser og den forvirring, der er sket i religionens navn. De, der blindt og egoistisk har holdt fast i deres særlige ortodoksi, som har påtvunget deres tilhængere fejlagtige og modstridende fortolkninger af, hvad Guds Profeter har forkyndt, bærer et tungt ansvar for denne forvirring - en forvirring, der er blevet forstærket af de kunstige barrierer, der er rejst mellem tro og fornuft, videnskab og religion. For ud fra en retfærdig undersøgelse af de faktiske udtalelser fra Grundlæggerne af de store religioner og af miljøerne i de samfund, hvori de var tvunget til at udføre deres missioner, er der intet, der understøtter de stridigheder og fordomme, der ødelægger menneskeheden religiøse samfund og dermed alle menneskelige forhold.

Læren om, at vi skal være mod andre, som vi ønsker, at andre skal være mod os, en etik, der går igen på forskellig vis i alle de store religioner, underbygger sidstnævnte i to særlige henseender: Den sammenfatter den moralske holdning, det fredsskabende træk, der strækker sig gennem disse religioner uanset deres oprindelsessted eller tid. Den betegner også et aspekt af enhed, som er deres væsentlige dyd, en dyd, som menneskeheden i sit usammenhængende syn på historien ikke har formået at indse.

Hvis menneskeheden havde set Opdragerne i sin kollektive barndom i deres sande karakter, som repræsentanter for én civiliserende proces, ville den uden tvivl have høstet langt, langt større fordele af de sammenlagte virkninger af deres fremadskridende missioner. Men det lykkedes desværre ikke.

Den genopblussen af fanatisk religiøs iver, som finder sted i mange lande, kan ikke betragtes som mere end en døende krampetrækning. Selve karakteren af de voldelige og forstyrrende fænomener, der er forbundet hermed, vidner om den åndelige fallit, den repræsenterer. Faktisk er et af de mærkeligste og sørgeligste træk ved det nuværende udbrud af religiøs fanatisme i hvilket omfang den i hvert enkelt tilfælde underminerer ikke kun de åndelige værdier, som fremmer menneskeheden enhed, men også de unikke moralske sejre, som er vundet af den specielle religion, som den foregiver at tjene.

Uanset hvor vital en kraft religion har været i menneskeheden historie, og uanset hvor dramatisk den nuværende genopblussen af militant religiøs fanatisme end kan forekomme, er religion og religiøse institutioner i mange årtier af et stigende antal mennesker blevet betragtet som irrelevante for den moderne verdens store bekymringer. I stedet har de enten vendt sig mod den hedonistiske stræben efter materiel tilfredsstillelse eller mod at følge menneskeskabte ideologier, der skal redde samfundet fra de åbenlyse onder, som det lider under. Alt for mange af disse ideologier har desværre, i stedet for at omfavne tanken om menneskeheden enhed og fremme øget enighed mellem forskellige folkeslag, haft en tendens til at guddommeliggøre staten og underordne resten af menneskeheden under en enkelt nation, race eller klasse, at forsøge at undertrykke al diskussion og udveksling af ideer eller kynisk at overlade sultende millioner til et markedssystem, der alt for tydeligt forværrer situationen for størstedelen af menneskeheden, mens det gør det muligt for små grupper at leve i en overflod, som vores forfædre næppe havde drømt om.

Hvor tragisk er ikke fortegnelsen over de former for erstatninger for tro, som vor tids verdenskloge har skabt. I den massive skuffelse hos hele befolkninger, som man lærte at tilbede ved

deres andre, kan man læse historiens uigenkaldelige dom over deres værdi. De frugter, som disse doktriner har frembragt efter årtiers stadig mere uhæmmet magtudøvelse fra dem, der skylder dem deres fremgang i menneskelige forhold, er de samfundsmæssige og økonomiske lidelser, der plager alle regioner af vores verden i de sidste år af det tyvende århundrede. Til grund for alle disse synlige lidelser ligger den åndelige skade, som afspejles i den apati, der har grebet flertallet af folk i alle nationer og i det slukkede håb i millioners forarmede og forpinte hjerter.

Tiden er kommet, hvor de, der forkynnder materialismens dogmer, hvad enten det er i øst eller vest, kapitalismens eller socialismens dogmer må stå til regnskab for det moralske forvalterskab, de formodes at have udøvet. Hvor er den "nye verden", som disse ideologier har lovet? Hvor er den internationale fred, hvis idealer de hævder at bekende sig til? Hvor er gennembruddene til nye områder med kulturelle opnåelser, skabt af en bestemt races, nations eller klasses selvforherligelse? Hvorfor synker det store flertal af verdens folkeslag stadigt dybere ned i sult og elendighed, når rigdom i en størrelsesorden, som faraoerne, cæsarerne eller selv de imperialistiske magter i det nittende århundrede ikke havde drømt om, står til rådighed for de nuværende beslutningstagere for menneskenes forhold?

Det er især i forherligelsen af materielle goder, som på én gang er ophav til og fællestræk for alle sådanne ideologier, at vi finder de rødder, der giver næring til den falske opfattelse, at mennesker er uforbederligt egoistiske og aggressive. Det er her, jorden skal ryddes for at opbygge en ny verden, der er egnet til vore efterkommere.

At materialistiske idealer i lyset af erfaringerne ikke har tilfredsstillet menneskehedens behov, kræver en ærlig erkendelse af, at der nu må gøres en ny indsats for at finde løsningerne på klodens pinefulde problemer. De utålelige forhold, der gennemsyrrer samfundet, vidner om en fælles fiasko for alle, en omstændighed, der har en tendens til at anspore til yderligere forskansninger snarere end at afhjælpe fastlåsnings hos alle parter. Det er klart, at der er et presserende behov for en fælles afhjælpende indsats. Det er først og fremmest et spørgsmål om holdning. Vil menneskeheden fortsætte sin egensindighed og holde fast i forældede begreber og uigennemførlige antagelser? Eller vil dens ledere, uanset ideologi, træde frem og beslutsomt rådslå i en fælles søgen efter egnede løsninger?

De, der bekymrer sig om menneskehedens fremtid, kan med fordel overveje dette råd. "Hvis længe værdsatte idealer og hævdevundne institutioner, hvis visse sociale forudfattede meninger og religiøse formler er ophørt med at fremme menneskehedens velfærd, hvis de ikke længere opfylder behovene hos en menneskehed i konstant udvikling, så lad dem blive fejtet væk og forvist til forældede og glemte doktriners glemsel. Hvorfor skulle de i en verden, der er underlagt forandringens og forfaldets uforanderlige lov, være undtaget fra den kvalitetsforringelse, der nødvendigvis må overgå enhver menneskelig institution? For juridiske standarder, politiske og økonomiske teorier er udelukkende udfærdiget for at beskytte menneskehedens interesser som helhed, og ikke for at menneskeheden skal korsfæstes for at bevare integriteten af en bestemt lov eller doktrin."

II

At forbyde kernevåben, brugen af giftgasser eller bakteriologisk krigsførelse vil ikke fjerne de grundlæggende årsager til krig. Uanset hvor vigtige sådanne praktiske foranstaltninger naturligvis er som elementer i fredsprocessen, er de i sig selv for overfladiske til at udøve varig indflydelse. Folk er opfindsomme nok til at opfinde endnu andre former for krigsførelse og til at bruge fødevarer, råstoffer, økonomi, industriel magt, ideologi og terrorisme til at undergrave hinanden i en endeløs stræben efter overherredømme og dominans. Ej heller kan den nuværende massive forstyrrelse i menneskehedens forhold løses ved at bilægge specifikke konflikter eller uoverensstemmelser mellem nationer. Der må vedtages en reel verdensomspændende struktur.

Der er bestemt ingen mangel på anerkendelse hos nationale ledere af problemets verdensomspændende karakter, hvilket er indlysende i de voksende spørgsmål, som de dagligt konfronteres med. Og der er de akkumulerende undersøgelser og løsninger, der foreslås af mange bekymrede og velinformerede grupper samt af organer inden for De Forenede Nationer, for at fjerne enhver mulighed for uvidenhed om de udfordrende krav, der skal opfyldes. Der er dog en lammelse af viljen, og det er den, der skal undersøges nøje og håndteres resolut. Denne lammelse har, som vi allerede har sagt, sine rødder i en dybtliggende overbevisning om menneskehedens uundgåelige stridbarhed, som har ført til modvilje mod at overveje muligheden for at underordne nationale egeninteresser under verdensordenens krav, og i en manglende vilje til modigt at erkende de vidtrækkende konsekvenser af at etablere en forenet verdensmyndighed. Den kan også spores til de stort set uvidende og underkuede massers manglende evne til at formulere deres ønske om en ny orden, hvor de kan leve i fred, harmoni og velstand sammen med hele menneskeheden.

De forsigtige skridt i retning af en verdensorden, især efter Anden Verdenskrig, giver håbefulde tegn. Den stigende tendens hos grupper af nationer til at formalisere relationer, som gør det muligt for dem at samarbejde om spørgsmål af fælles interesse, tyder på, at alle nationer i sidste ende kan overvinde denne lammelse. Sammenslutningen af Sydøstasiatiske Stater, Det Caribiske Fællesskab og Fællesmarked, Det Centralamerikanske Fællesmarked, Rådet for Gensidig Økonomisk Bistand, De Europæiske Fællesskaber [EU], Den Arabiske Liga, Organisationen for Afrikansk Enhed [Den Afrikanske Union], Organisationen af Amerikanske Stater, Forummet for det Sydlige Stillehav - alle de fælles bestræbelser, der repræsenteres af sådanne organisationer, forbereder vejen til en verdensorden.

Den stigende opmærksomhed, der rettes mod nogle af klodens mest rodfæstede problemer, er endnu et håbefuldt tegn. På trods af De Forenede Nationers åbenlyse mangler har de mere end to snese erklæringer og konventioner, som organisationen har vedtaget, selv i de tilfælde, hvor regeringerne ikke har været ivrigt engagerede, givet almindelige mennesker en følelse af, at de har fået et nyt håb for livet. Den universelle erklæring om menneskerettigheder, konventionen om forebyggelse af og straf for folkedrab, samt de lignende foranstaltninger, der vedrører afskaffelse af alle former for diskrimination baseret på race, køn eller religiøs overbevisning, opretholdelse af børns rettigheder, beskyttelse af alle mennesker mod at blive udsat for tortur, udryddelse af sult og underernæring, anvendelse af videnskabelige og teknologiske fremskridt i fredens interesse og til gavn for menneskeheden - alle sådanne foranstaltninger vil, hvis de modigt håndhæves og udvides, fremskynde den dag, hvor krigens spøgelse vil have mistet sin magt til at dominere internationale relationer. Der er ingen grund til at understrege betydningen af de spørgsmål, der behandles i disse

erklæringer og konventioner. Få af dem fortjener dog en ekstra kommentar på grund af deres umiddelbare relevans for verdensfreden.

Racisme, som er en af de mest ødelæggende og vedvarende onder, er en væsentlig hindring for fred. At udmønte den i handling er en alt for skandaløs krænkelse af menneskers værdighed til, at den kan accepteres under noget som helst påskud. Racisme forsinker udfoldelsen af ofrenes grænseløse potentiale, korrumpere gerningsmændene og ødelægger det menneskelige fremskridt. Hvis dette problem skal overvindes, kræves det, at menneskehedens enhed erkendes, at fyldestgørende juridiske forholdsregler gennemføres og opretholdes i hele verden.

Den helt uforholdsmæssige forskel mellem rig og fattig, der er en kilde til akut lidelse, holder verden i en tilstand af ustabilitet, i virkeligheden på randen af krig. Kun få samfund har håndteret denne situation effektivt. Løsningen kræver en kombineret anvendelse af åndelige, moralske og praktiske tilgange. Der kræves et nyt syn på problemet, som indebærer rådslagning med eksperter fra et bredt spektrum af discipliner, uden økonomisk og ideologisk polemik, og med inddragelse af de mennesker, der direkte berøres af de beslutninger, der hurtigst muligt skal træffes. Det er et spørgsmål, der ikke kun er forbundet med nødvendigheden af at fjerne ekstreme former for rigdom og fattigdom, men også med de åndelige sandheder, hvis forståelse kan skabe en ny universel holdning. At fremme en sådan holdning er i sig selv en væsentlig del af løsningen.

Uhæmmet nationalisme, som er noget helt andet end sund og legitim fædrelandskærlighed, må vige for en bredere loyalitet, for kærlighed til menneskeheden som helhed. Bahá'u'lláh udtaler: "Jorden er kun ét land, og menneskeheden er dets indbyggere". Begrebet verdensborgerskab er et direkte resultat af, at verden som følge af videnskabelige fremskridt er skrumpet ind til blot ét nabolag samt af nationernes ubestridelige gensidige afhængighed. Kærlighed til alle verdens folkeslag udelukker ikke kærlighed til ens eget land. Det, der gavner dele af verdenssamfundet, gavner mest ved at fremme fordelene for helheden. Der er behov for, at de nuværende internationale aktiviteter på forskellige områder, der nærer gensidig hengivenhed og en følelse af solidaritet folkeslagene imellem, øges i højere grad.

Religiøse stridigheder har gennem historien været årsag til utallige krige, og konflikter er store hindringer for fremskridtet og er i stigende grad afskyelige for mennesker af alle trosretninger og dem uden tro. Tilhængere af alle religioner må være villige til at se de grundlæggende spørgsmål, som sådanne stridigheder rejser, i øjnene og finde frem til entydige svar. Hvordan skal uoverensstemmelserne mellem dem løses, både i teori og i praksis? Den udfordring, som menneskehedens religiøse ledere står overfor, er med hjerter fyldt med medfølelse at overveje menneskehedens dilemma og med et ønske om at finde et entydigt svar spørge sig selv, om de ikke i ydmyghed over for deres Almægtige Skaber kan lægge deres teologiske forskelle til side i en mægtig ånd af gensidig overbærenhed, som vil sætte dem i stand til at arbejde sammen for at fremme menneskelig forståelse og fred.

Kvindernes frigørelse, opnåelse af fuld ligestilling mellem kønnene, er en af de vigtigste, men mindre erkendte forudsætninger for fred. Nægtelse af en sådan ligestilling er en uretfærdighed over for halvdelen af Jordens befolkning og fremelsker skadelige holdninger og vaner hos mennesker. De overføres fra familien til arbejdspladsen, til det politiske liv og i sidste ende til internationale relationer. Der er ingen grunde, hverken moralske, praktiske eller biologiske, som

kan retfærdiggøre en sådan nægtelse. Først når kvinder bydes velkommen som fuldgældige partnere på alle områder af menneskelig stræben, vil der blive skabt et moralsk og psykologisk klima, hvori international fred kan opstå.

Sagen om universel uddannelse, som allerede i sin tjeneste har hvervet en hær af dedikerede mennesker fra alle trosretninger og nationer, fortjener al den støtte, som verdens regeringer kan give den. For uvidenhed er ubestrideligt hovedårsagen til folks tilbagegang og fald, og til at fordommene bliver ved at bestå. Ingen nation kan opnå væsentlige resultater, medmindre alle dens borgere får en uddannelse. Mangel på ressourcer begrænser mange nationers evne til at opfylde denne nødvendighed, hvilket medfører en vis prioritering. De deltagende beslutningstagere ville gøre klogt i at overveje at give førsteprioritet til uddannelse af kvinder og piger, da det er gennem uddannede mødre, at fordelene ved viden kan spredes mest effektivt og hurtigt i hele samfundet. I overensstemmelse med tidens krav bør det også overvejes at undervise alle børn i begrebet verdensborgerskab som en del af den almindelige skoleundervisning.

En fundamental mangel på kommunikation mellem folkeslagene underminerer i alvorlig grad bestræbelserne på at opnå verdensfred. Vedtagelse af et internationalt hjælpesprog vil i høj grad bidrage til at løse dette problem og er et spørgsmål, der kræver hurtig opmærksomhed.

To punkter bør fremhæves i alle disse spørgsmål. Det ene er, at afskaffelse af krig ikke blot er et spørgsmål om at underskrive traktater og protokoller; det er en kompliceret opgave, der kræver et nyt niveau af engagement, når problemer, der ikke normalt forbindes med stræben efter fred, skal løses. Baseret på politiske aftaler alene er ideen om kollektiv sikkerhed et tankespind. Det andet punkt er, at den primære udfordring i håndteringen af fredsspørgsmål er at løfte konteksten op på et principielt niveau i modsætning til ren pragmatisme. For i bund og grund stammer fred fra en indre tilstand, der understøttes af en åndelig eller moralsk holdning, og det er hovedsageligt ved at fremkalde denne holdning, at muligheden for varige løsninger kan findes.

Der findes åndelige principper, eller det som nogle kalder menneskelige værdier, som kan bruges til at finde løsninger på ethvert samfundsproblem. Enhver velmenende gruppe kan stort set udtænke praktiske løsninger på sine problemer, men gode intentioner og praktisk viden er som regel ikke nok. Det åndelige principps væsentlige fortjeneste er, at det ikke kun præsenterer et perspektiv, der stemmer overens med det, der er menneskenaturen iboende, det fremkalder også en holdning, en dynamik, en vilje, en stræben, som gør det lettere at opdage og gennemføre praktiske tiltag. Regeringsledere og alle med autoritet ville være godt hjulpet i deres bestræbelser på at løse problemer, hvis de først ville søge at identificere de principper, det drejer sig om og derefter lade sig lede af dem.

III

Det primære spørgsmål, som må løses, er, hvordan den nuværende verden med dens indgroede konfliktmønstre kan ændres til en verden, hvor indbyrdes overensstemmelse og samarbejde vil være fremherskende.

En verdensorden kan kun grundlægges på en urokkelig bevidsthed om menneskehedens

enhed, en åndelig sandhed, der bekræftes af alle videnskaberne. Antropologi, fysiologi og psykologi anerkender kun én menneskeart, om end den er uendeligt varieret i livets sekundære aspekter. Erkendelse af denne sandhed kræver, at fordomme af enhver art – hvad enten det drejer sig om race, klasse, farve, tro, nation, køn, graden af materiel civilisation, alt, hvad der får mennesker til at betragte sig selv som overlegne i forhold til andre, opgives.

Erkendelse og accept af menneskehedens enhed er den første fundamentale forudsætning for, at man kan reorganisere og administrere verden som ét land, menneskehedens hjem. Universel accept af dette åndelige princip er altafgørende for ethvert vellykket forsøg på at skabe verdensfred. Det bør derfor forkyndes overalt i verden, undervises i skoler og til stadighed fremhæves i enhver nation som forberedelse til den organiske forandring af samfundsstrukturen, som dette indebærer.

Efter bahá'íernes opfattelse kræver erkendelsen af menneskehedens enhed "intet mindre end genopbygningen og demilitariseringen af hele den civiliserede verden - en verden, der er organisk forenet i alle de væsentlige sider af tilværelsen, i det politiske maskineri, den åndelige stræben, handel og økonomi, dens skrift og sprog, og alligevel uendelig i mangfoldigheden af de nationale karakteristika i dens forskellige forbund."

Shoghi Effendi, Bahá'í Troens Beskytter, uddybede i 1931 konsekvenserne af dette centrale princip: "Langt fra at sigte mod at undergrave samfundets eksisterende grundlag søger det at udvide dets basis, at omforme dets institutioner på en måde, der er i overensstemmelse med behovene i en verden i stadig forandring. Det kan ikke komme i konflikt med noget legitimt tilhørsforhold og kan heller ikke undergrave væsentlige loyaliteter. Dets formål er hverken at kvæle flammen fra en sund og intelligent fædrelandskærlighed i menneskers hjerter eller at afskaffe systemet med national selvstændighed, der er så vigtigt, hvis man vil undgå de onde virkninger af overdreven centralisering. Det ser ikke bort fra og forsøger heller ikke at undertrykke den mangfoldighed af etnisk oprindelse, klima, historie, sprog og traditioner, tanker og vaner, som adskiller verdens folkeslag og nationer. Det opfordrer til en bredere loyalitet, til en større stræben end noget andet, der har ansporet den menneskelige race. Det insisterer på, at nationale impulser og interesser underordnes de tvingende krav fra en forenet verden. Det afviser overdreven centralisering på den ene side og afviser alle forsøg på ensartethed på den anden. Dets motto er enhed i forskellighed."

At opnå sådanne mål kræver flere stadier i tilpasningen af nationale politiske holdninger, som nu grænser til anarki i mangel af klart definerede love eller universelt accepterede og håndhævelige principper, der regulerer forholdet mellem nationer. Folkeforbundet, De Forenede Nationer og de mange organisationer og aftaler, der er blevet skabt, har utvivlsomt været med til at dæmpe nogle af de negative virkninger af internationale konflikter, men de har vist sig ude af stand til at forhindre krig. Faktisk har der været snesevis af krige siden afslutningen af Anden Verdenskrig, og mange raser stadig.

De altoverskyggende sider af dette problem var allerede dukket op i det nittende århundrede, da Bahá'u'lláh første gang fremsatte sine forslag til oprettelse af verdensfred. Princippet om kollektiv sikkerhed blev fremsat af ham i erklæringer rettet til verdens herskere. Shoghi Effendi kommenterede: "Hvad ellers kunne disse vægtige ord betyde," skrev han, "hvis de ikke peger på den uundgåelige begrænsning af uhæmmet national suverænitet som en absolut nødvendig forudsætning for dannelsen af det fremtidige Statsforbund bestående af alle verdens nationer? En

eller anden form for verdenssuperstat må, til hvis gunst alle verdens nationer villigt vil have afstået enhver ret til at føre krig, have visse rettigheder til at pålægge skatter og alle rettigheder til at have våben, dog kun med henblik på at opretholde intern orden inden for deres respektive områder. En sådan stat vil inden for sit område skulle have en international udøvende magt, der kan håndhæve en øverste og uanfægtelig myndighed over for ethvert genstridigt medlem af verdenssamfundet; et verdensparlament, hvis medlemmer skal vælges af befolkningen i deres respektive lande, og hvis valg skal bekræftes af deres respektive regeringer; og en højesteret, hvis kendelser vil være bindende, selv i sådanne tilfælde, hvor de berørte parter ikke frivilligt er gået med til at forelægge deres sag til dens overvejelser.”

“... Et verdenssamfund, hvor alle økonomiske barrierer for stedse vil være blevet nedbrudt og den gensidige afhængighed mellem kapital og arbejdskraft definitivt anerkendt; hvor uroen fra religiøs fanatisme og strid vil være manet i jorden for evigt; hvor flammen fra racefjendtlighed vil være blevet slukket for altid; hvor en enkelt international lovkodeks - produktet af velovervejede kendelser fra verdens føderale repræsentanter - som sin sanktion skal have en øjeblikkelig og tvungen intervention fra de føderale enheders kombinerede kræfter; og endelig et verdenssamfund, hvor raseriet fra en lunefuld og militant nationalisme vil være blevet forvandlet til en varig bevidsthed om verdensborgerskab. Sådan ser, i de bredeste træk, den Orden ud, som Bahá'u'lláh forudser, en Orden, der skal komme til at blive betragtet som en epokes smukkeste frugt, der langsomt modnes.”

Virkeliggørelsen af disse vidtrækkende foranstaltninger formuleredes således af Bahá'u'lláh: “Den tid må komme, hvor den bydende nødvendighed af at afholde en mægtig, en altomfattende samling af mennesker vil blive erkendt universelt. Jordens herskere og konger må nødvendigvis være til stede, tage del i drøftelserne og må overveje sådanne måder og metoder, som vil danne grundlag for verdens Store Fred blandt mennesker.”

Modet, beslutsomheden, det rene motiv, det ene folks uegennyttige kærlighed til det andet - alle de åndelige og moralske egenskaber, der er nødvendige for at gennemføre dette betydningsfulde skridt mod fred, er fokuseret på viljen til at handle. Og det er for at vække den nødvendige vilje, at der skal tages alvorligt hensyn til menneskets virkelighed, nemlig dets tanker. At forstå relevansen af denne magtfulde virkelighed er også at værdsætte den samfundsmæssige nødvendighed af at aktualisere dens unikke værdi gennem oprigtig, lidenskabsløs og hjertelig rådslagning og af at handle på resultaterne af denne proces. Bahá'u'lláh henledte insisterende opmærksomheden på fortrinene og uundværligheden af rådslagning til at bringe orden i menneskelige anliggender. Han sagde: “Rådslagning giver større bevidsthed og forvandler formodninger til vished. Det er et skinnende lys, som i en mørk verden viser vej og vejleder. For alt er der og vil der fortsat være en tilstand af fuldkommenhed og modenhed. Modenheden i evnen til at forstå kommer til udtryk gennem rådslagning.” Selve forsøget på at opnå fred gennem den rådslagning, han foreslog, kan frigøre en så saliggørende ånd blandt Jordens folk, at ingen magt vil kunne modstå det endelige, sejrrike resultat.

Med hensyn til proceduren for denne verdensforsamling gav ‘Abdu’l-Bahá, Bahá'u'lláhs søn og autoriserede fortolker af hans lære, disse indsigter: “De må gøre fredens sag til genstand for generel rådslagning og med alle midler søge at etablere en Union af verdens nationer. De må indgå en bindende traktat og oprette en pagt, hvis bestemmelser skal være sunde, ukrænlige og

definitive. De må forkynde den for hele verden og få den godkendt af hele menneskeheden. Dette storslåede og ædle foretagende - den virkelige kilde til fred og trivsel i hele verden - bør betragtes som helligt af alle, der bor på Jorden. Alle menneskehedens kræfter må mobiliseres for at sikre stabilitet og bestandighed af denne Allerstørste Pagt. I denne altomfattende Pagt bør hver eneste nations grænser og begrænsninger være klart fastlagt, principperne for regeringernes forhold til hinanden definitivt forordnet og alle internationale aftaler og forpligtelser fastsat. Ligeledes skal størrelsen af hver regerings oprustning være strengt begrænset, for hvis krigsforberedelserne og de militære styrker i en hvilken som helst nation får lov til at øges, vil de vække andres mistanke. Det fundamentale princip, der ligger til grund for denne højtidelige Pagt, bør være så fast, at hvis en regering senere overtræder en af dens bestemmelser, bør alle Jordens regeringer rejse sig for at tvinge den til fuldstændig underkastelse, ja menneskeheden som helhed bør beslutte sig for at ødelægge denne regering med al den magt, den har til sin rådighed. Hvis dette største af alle midler bliver anvendt på verdens syge legeme, vil det ganske givet komme sig over sine sygdomme og forblive for evigt sikkert og trygt.”

Afholdelsen af dette mægtige møde burde være sket for længe siden.

Med vores hjerters hele ildhu appellerer vi til alle nationers ledere om at gribe dette gunstige øjeblik og tage uomgængelige skridt til at sammenkalde til dette møde på verdensplan. Alle historiens kræfter driver menneskeslægten mod denne handling, som til alle tider vil markere begyndelsen på dens længe ventede modenhed.

Vil ikke De Forenede Nationer, med fuld støtte fra sine medlemmer, leve op til de høje mål med en sådan kronende begivenhed?

Lad mænd og kvinder, unge og børn overalt erkende den evige fortjeneste ved denne bydende nødvendige handling for alle folkeslag og opløfte deres stemmer i villig enighed. Ja, lad det være denne generation, der indleder denne glørværdige fase i udviklingen af samfundslivet på kloden.

IV

Kilden til den optimisme, vi føler, er en vision, der rækker ud over ophør af krig og oprettelse af organer for internationalt samarbejde. Varig fred mellem nationer er et væsentligt stadie; men, understreger Bahá'u'lláh, ikke det endelige mål for menneskehedens samfundsmæssige udvikling. Hinsides den første våbenhvile, der blev påtvunget verden af frygten for et nukleært holocaust, hinsides den politiske fred, der modvilligt blev indgået af mistænksomme rivaliserende nationer, hinsides pragmatiske ordninger til sikkerhed og sameksistens, endog hinsides de mange eksperimenter med samarbejde, som disse skridt vil gøre mulige, ligger det kronende mål: Foreningen af alle verdens folkeslag i én universel familie.

Spilid er en fare, som Jordens nationer og folkeslag ikke længere kan udholde; konsekvenserne er for forfærdelige til at tænke på, for indlysende til at kræve nogen bevisførelse for. “Menneskehedens velvære”, skrev Bahá'u'lláh for mere end et århundrede siden, “dens fred og

sikkerhed er uopnåelig, medmindre og indtil dens enhed er fast etableret.” Shoghi Effendi bemærkede, at “menneskeheden lider, higer efter at blive ført frem til enhed og efter at afslutte sit ældgamle martyrium”. Endvidere kommenterede han, at: “Forening af hele menneskeheden er kendetegnet for det stadie, som det menneskelige samfund nu nærmer sig. Familiens, stammens, bystatens og nationens enhed er med held blevet forsøgt og fuldt ud etableret. Verdensenhed er det mål, som en plaget menneskehed stræber mod. Nationsopbygning er afsluttet. Det anarki, der er den suveræne stat iboende, bevæger sig mod et klimaks. En verden, der er ved at nå sin modenhed, må opgive denne fetich, erkende enheden og helheden i menneskelige relationer og én gang for alle oprette det maskineri, der bedst kan komme til udtryk i dette grundlæggende princip i dens liv.”

Alle nutidige forandrings kræfter bekræfter dette synspunkt. Beviserne kan ses i de mange eksempler, der allerede er nævnt, på de gunstige tegn på verdensfred i vor tids internationale bevægelser og udviklinger. Den hær af mænd og kvinder fra stort set alle kulturer, etniciteter og nationer på Jorden, som tjener De Forenede Nationers mange forskellige organer, udgør en global “embedsstand”, hvis imponerende resultater er et tegn på den grad af samarbejde, der kan opnås selv under nedslående forhold. Et stærkt ønske om enhed, som et åndeligt forår, kæmper for at udtrykke sig gennem utallige internationale kongresser, der bringer folk fra en lang række felter sammen. Det tilskynder opfordringer til internationale projekter, der involverer børn og unge. Ja, det er faktisk den virkelige kilde til den bemærkelsesværdige bevægelse med forståelse og samarbejde mellem forskellige religioner, hvor medlemmer af historisk uforsonlige religioner og sekter synes uimodståeligt draget mod hinanden. Sammen med den modsatrettede tendens til krigsførelse og selvforherligelse, som den uophørligt kæmper imod, er en kurs mod verdensenhed et af de dominerende, gennemgribende træk ved livet på kloden i de sidste år af det tyvende århundrede.

Bahá’í samfundets erfaringer kan ses som et eksempel på denne voksende enhed. Det er et samfund med omkring tre til fire millioner [seks - otte millioner i 2025] mennesker fra mange nationer, kulturer, klasser og trosretninger, som er engageret i en bred vifte af aktiviteter, der tjener de åndelige, samfundsmæssige og økonomiske behov hos mange landes befolkninger. Det er en enkelt social organisme, som repræsenterer mangfoldigheden i den menneskelige familie, som styrer sine anliggender gennem et system af almindeligt accepterede principper for rådslagning, og som værner lige meget om alle de store tilkendegivelser af guddommelig vejledning i menneskets historie. Dets eksistens er endnu et overbevisende bevis på det praktiske i Grundlæggerens vision om en forenet verden, endnu et bevis på, at menneskeheden kan leve som ét globalt samfund, der kan klare alle de udfordringer, som den kommende myndighedsalder måtte medføre. Hvis bahá’íernes erfaring på nogen måde kan bidrage til at styrke håbet om menneskehedens enhed, vil vi med glæde tilbyde den som en model til undersøgelse.

Når vi overvejer den yderst vigtige betydning af den opgave, der nu udfordrer hele kloden, bøjer vi i ydmyghed hovedet over for den guddommelige Skabers overvældende majestæt, som af Sin uendelige kærlighed har skabt hele menneskeheden af samme stamme; ophøjet menneskets strålende virkelighed; æret det med intellekt og visdom, adel og udødelighed; og skænket mennesket den “enestående udmærkelse og evne til at kende Ham og elske Ham”, en evne, der “nødvendigtvis må betragtes som den skabende impuls og det primære formål, der ligger til grund for hele skabelsen.”

Vi holder fast i den overbevisning, at alle mennesker er skabt “til at fremme en stadigt fremadskridende civilisation”; at “handle som dyrene på marken er mennesket uværdigt”; at de dyder, der sømmer sig for menneskelig værdighed, er troværdighed, overbærenhed, barmhjertighed, medfølelse og kærlig omsorg over for alle folkeslag. Vi bekræfter troen på, at “de potentialer, der er iboende menneskets stade, det fulde mål af hans skæbne på Jorden, hans virkeligheds medfødte fortræffelighed, skal alle manifesteres på denne forjættede Guds Dag.” Dette er motivationen for vores urokkelige tro på, at enhed og fred er det opnåelige mål, som menneskeheden stræber efter.

I skrivende stund kan bahá'íernes forventningsfulde stemmer høres på trods af den forfølgelse, de stadig udsættes for i det land, hvor deres Tro blev født. Ved deres eksempel på dette urokkelige håb vidner de om troen på, at den forestående virkeliggørelse af denne ældgamle drøm om fred nu, i kraft af de forvandlende virkninger af Bahá'u'lláhs åbenbaring, er udstyret med en styrke af guddommelig autoritet. Vi bringer jer således ikke kun en vision i ord: Vi påkalder den kraft, der ligger i troens og offerets handlinger; vi formidler vore trosfællers ængstelige bøn om fred og enhed overalt. Vi slutter os til alle, der er ofre for aggression, alle, der længes efter en afslutning på konflikter og splittelse, med alle, hvis hengivenhed over for principper om fred og verdensorden fremmer de forædlende formål, hvortil menneskeheden blev skabt af en alkærlig Skaber.

Som udtryk for vores oprigtige ønske om at videregive vores håbs iver og vores tillids dybde til jer, citerer vi Bahá'u'lláhs klare løfte: “Disse frugtesløse stridigheder, disse ødelæggende krige skal forsvinde, og den ‘Største Fred’ skal komme.”

[underskrevet: Det Universelle Retfærdighedens Hus].